

PRÁZDNINOVÝ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

Na přímluvu svatého Václava a svaté Ludmily, od jejíž mučednické smrti letos uplyne 1100 let, vám přejeme požehnanou hojnost společně prožitého času v rodinách. Ať tyto společné chvíle naše rodiny upevní v lásce, pokoji, radosti, odpuštění.

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Slovo o. Nika

Při letošní pouti z Prahy do Jeníkova jsme po cestě spatřili nebeskou bránu. Zní to jako metafora, ale je to tak. Po cestě z Hospozinku najednou mraky v dáli vytvořili zajímavý obrazec – bránu. Jakoby brána do nebe. Co to mělo znamenat? Snad povzbuzení, že cesta do nebe je pro nás otevřená. Nebo výzva, abychom byli připraveni na přechod do věčnosti. Taky mě napadlo, že to může být znamení, že se blíží Boží příchod na zemi. Je docela možné, že to nic z toho nebylo a mraky si jen tak pluly oblohou. Ale co kdyby přece. Když jsem nedávno sledoval na obloze družice Starling, vynořila se mi v hlavě slova z Bible: „Budou úkazy na obloze...“ Pánu Bohu na nás záleží a chce, abychom byli zachráněni. Proto nám posílá různá znamení, abychom se obrátili a byli připraveni na setkání s Ním. Jsme pro ně vnímaví? Přeji vám vnímavost pro Boží působení ve vašich životech.

o. Nik

Bude:

Před námi jsou prázdniny a s nimi tábory, které letos opět proběhnou na Moravě (loni byl tábor v Jeníkově). Dva budou ve Vranově a dva ve Štítarech.

V neděli 4. 7. budu sloužit mši svatou ke cti sv. Petra a Pavla v kostele v Jeníkově v 18 hodin. Další den je slavnost sv. Cyrila a Metoděje a mše svatá bude rovněž v Jeníkově v 10 hodin.

Poslední týden v červenci přijedou soluňáci.

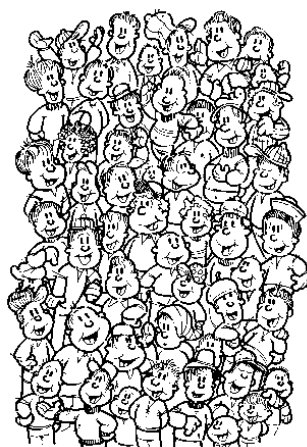
16. – 21. 8. nás čeká pěší pouť na Velehrad a poslední prázdninový týden Tynaf.

V sobotu 4. 9. se vdává naše katechetka Lidka Rozsypalová a tím pádem v Jeníkově končí. Místo ní nastoupí nová katechetka Lucka Sošková. Lidce děkujeme za její služby.

V sobotu 2. 10. se koná Moravská automobilová pouť.

Týden na faře - TYNAF

Jako každý rok mohou i letos prožít děti poslední prázdninový týden na faře. Ten proběhne ve dnech 25. – 29. 8. vždy v tento čas: dopoledne 9–11:30 hod, odpoledne 15–17:30 hod. Na program jsou veselé hry, olympiáda v Lahošti, vyrábění a různé výtvarné činnosti, vyprávění sv. Josefa, ale také výlet a ze soboty na neděli možná opékání špekáčků a přespaní na faře. Samozřejmě nás čeká i celotáborová hra. Pokud dojde ke změně času programu (např. v případě výletu čas odjezdu), informace se dočtete na nástěnce před farou. Srdečně jsou zvány opravdu všechny děti z Jeníkova a okolí. Na všechny se těší slečny katechetky a pomocníci.

Olympiáda v Lahošti

V rámci TYNAFu proběhne ve čtvrtek 26. 8. velká OLYPIÁDA. Začátek olympiády je v 15:30 hodin u kapličky v Lahošti. Srdečně jsou zvány všechny děti i rodiče z Lahoště i okolí, děti čeká plnění různých úkolů na stanovištích, následuje vyhlášení výsledků a pro každého soutěžícího i sladká odměna. Na všechny se už nyní těší slečny katechetky z Jeníkova a jejich pomocníci.

Ludvík, Svatopluk, Bořivoj, Spytihněv, Vratislav - Čechy 9. století

Čechy poloviny 9. století se nacházely mezi dvěma již zkonsolidovanými raně středověkými říšemi: Říší Velkomoravskou a Říší Východofranckou, které přirozeně usilovaly rozšířit svůj vliv i na české území. Je historickým faktem, že k těmto politickým cílům se v té době používalo i šíření křesťanství a křest významných osob. Podle Fuldských análů došlo 13. ledna 845 v Řezně na dvoře prvního východofranckého krále Ludvíka II. Němce ke křtu 14 českých knížat, který však nakonec neměl pro christianizaci Čech velký význam. Česká knížata se postupně snažila vymaňovat ze sféry vlivu Ludvíkovy říše a přikláněla se k Velké Moravě. K definitivnímu připojení došlo po nástupu Svatopluka v roce 871. Ludvík pak poslal na jaře 872 do Čech vojsko, které spojená česká knížata porazilo v bitvě u Vltavy. Nakonec však Ludvík Svatoplukovu vládu nad Čechami uznal.

Zda se bitvy u Vltavy účastnil také český kníže Bořivoj, není z Fuldských letopisů úplně zřejmé. V každém případě to byl právě tento kníže, který díky svému vztahováním se ke Svatoplukovi získal před ostatními knížaty na českém území předstih, který se jim už nikdy nepodařilo vyrovnat. Bořivoj se stal Svatoplukovým zástupcem v Čechách a jeho knížectví ve středu Čech se začalo vyvíjet směrem k raně feudálnímu státu. Bořivoj sám je pak prvním historicky doloženým panovníkem rodu Přemyslovců.

Významným počinem v tomto vývoji byl i křest Bořivoje a Ludmily na dvoře knížete Svatopluka. Kdy ke křtu došlo, opět není přesně známo. Bořivoje a Ludmilu pokřtil arcibiskup Metoděj, který byl na Velké Moravě v letech 869 - 870 a potom po svém návratu z franckého zajetí od roku 874 až do své smrti v roce 885. Jeho křest se tedy mohl udát v těchto letech. Historikové nejsou jednotní. V každém případě však jeho křest výrazně pomohl kristianizaci Čech. Také díky tomu, že Bořivoj na českém území založil první kostely: z Kristianovy legendy se dozvídáme o založení kostela sv. Klimenta na Levém Hradci. Založil také kostel Panny Marie, který stál blízko místa, kde dnes stojí na Hradčanech obelisk.

Bořivoj zemřel někdy před rokem 890. Protože jeho synové Spytihněv a Vratislav byli v době smrti svého otce ještě mladí, stal se českým knížetem velkomoravský Svatopluk. Po Svatoplukově smrti nastoupil na vladařský stolec v roce 895 kníže Spytihněv. Za jeho vlády se prosadila orientace Čech na Bavorsko, připojení k diecézi Řezno a s tím související latinská liturgie. Spytihněv pokračoval v zakladatelské činnosti svého otce. Z Levého Hradce přesídlil do Prahy: vybudoval hradiště na místě, kde Bořivoj založil kostel Panny Marie. Dále vybudoval hradiště Tetín, Libušín, Budeč, Stará Boleslav, Mělník a Lštění, která se stala opěrnými body jeho vlády v zemi. O jeho potomcích nevíme a tak když v roce 915 zemřel, ujal se vlády jeho bratr Vratislav, který na Pražském hradě založil baziliku sv. Jiří, která měla být pohřebištěm Přemyslovců, a ve které najdeme dnes také hrob svaté Ludmily. Ale nepředbíhejme...

Svatá Ludmila z Kristianovy legendy

Nejvýznamnějším historickým pramenem o životě svaté Ludmily je tzv. Kristianova legenda. Její autor se v úvodu představuje jako křesťan – mnich (asi břevnovský benediktin), bratr (ve víře) svatého pražského biskupa Vojtěcha (+997). Pokud je legenda pravou, pak tedy pochází z konce 10. století a je vlastně první českou kronikou. Kosmas psal svoji kroniku na počátku 12. století a Dalimil na začátku 14. století. Nejstarší rukopisy částí Kristianovy legendy máme z 12 století a celá je zapsána v tzv. Dražickém rukopise (podle biskupa Jana IV. z Dražic) ze 40. let 14. století.

Z této legendy se dozvídáme, že Ludmila, manželka knížete Bořivoje, pocházela ze slovanské země Pšov, která se nacházela na dnešním Mělnicku. Čteme doslova, že „v náboženství křesťanském napodobila, ba předčila svého muže v ctnostech a stala se vpravdě služebnicí Kristovou.“ Dále ji pak legenda představuje jako kající a velkou zastánkyni chudých a potřebných: „Nábožná tedy paní Ludmila ovdověvši a ještě staršího syna ztrativši, v domě svém setrvala a pamětlivá dřívější své nevědomosti a bludu, den ze dne oplakávala minulé nepravosti. A údy své vydávala v službu spravedlnosti k posvěcení. Svědčí o tom chudí, jimž hodně v jejich nedostatku pomáhala a o jichž potřeby jako matka se starala, hladové živíc, žíznivé občerstvujíc, pocestné a nuzné odívajíc. Svědčí o tom klerikové, o kterých s nábožnou myslí jako o své syny pečovala. Byla zbožná a mírná ve všem a všelikých plodů dobroty plná. V almužnách byla štedrá, v bdění neúnavná, v modlitbě nábožná, v lásce dokonalá, pokoře neznající míry, v péči o sluhy Boží tak čilá, že kterým za světla denního nestačila vyhověti, v noci skrytě rukama své čeledi s horlivostí posílala, čeho potřebovali, A věru dveře domu jejího ve dne v noci každému mimojducímu byly otevřeny. Byla matkou sirotek, vdov těšitelkou, zajatých nebo uvězněných neúnavnou navštěvovatelkou a ve všech dobrých skutcích dokonalá.“

Podobně pochvalně se legenda zmiňuje i o jejím starším synovi Spytihněvovi, že byl „všemi ctnostmi a přímo pověstí svatosti neobyčejně se skvějící. Byl následovníkem otcovým, zakládal chrámy Boží, shromažďoval kněze a kleriky a dokonalý byl ve víře Kristově.“ Manželku Vratislavovu Drahomíru však přirovnává legenda ke starozákonní Jezábel, která pronásledovala Boží proroky.

Mučednictví svaté Ludmily

Když v roce 921 zemřel ve věku 33 let kníže Vratislav, rozhodl sněm velmožů svěřit budoucího knížete Václava i jeho bratra Boleslava do péče a výchovy kněžně Ludmile, než by dospěli věkem, moudrostí a silou k vládě. Toto rozhodnutí se však velice nelíbilo Drahomíře. Myslela si, že žezlo vlády náleží jí a že je takto zbavována vlády i statků. Vzplanula proti Ludmile záští a hněvem a toužila se jí zbavit a to i přesto, že Ludmila ji přesvědčovala, že proti ní v srdci nechová nic, co by bylo k její škodě. Předala nejprve Drahomíře její syny a po

čase kvůli neustávající Drahomířině zášti opustila Prahu a odešla do ústraní na Tetín. Nenávist snachy ji ale dostihla i tady. Drahomíra poslala na Tetín ozbrojenou tlupu vedenou velmoži Tunnou a Gommonem. Ludmila, která tušila, že se nachází ve velikém nebezpečí, povolala kněze Pavla, aby sloužil mši svatou a vyzpovídala se. Samotnou její smrt popisuje legenda následovně: *Tunna a Gommon vyrazili dveře a s divokým povykem se vrátili do komnaty, v níž odpočívala služebnice Boží. Blažená Ludmila pokorným hlasem jim dí: Jaká to náhlá zběsilost vámi lomcuje? Nestydíte se tu ani si nevzpomínáte, kterak jsem já vás jako svoje syny pěstovala a zlatem tu stříbrem tu skvostným šatem obdarovávala? Ale máte-li proti mně nějakou křivdu, které bych se byla dopustila, povězte, prosím. Leč ti zuřivci, neoblomnější než kámen, nepopřávajíce jí sluchu tu neostýchajíce se své ruce na ni vložiti, z lůžka ji vytáhli, tu na zem hodili. I řekla jim: Maličko mne nechte pomodliti se. Když jí to dovolili, rozepjala ruce, tu modlila se k Pánu. Poté pravila: Přišli-li jste mne zahubit, prosím, abyste mi stáli hlavu mečem. Podle vzoru mučedníků toužila totiž prolitím krve vydati svědectví Kristu. Ukrutní však kati nedbajíce jejích proseb, provaz na hrdlo ji hodili, zardoušením ji zbavili života pozemského, aby na věky živa byla s tím, kterého vždycky byla milovala, s Ježíšem Kristem Pánem naším. Vytrpěla pak mučednictví šťastná tu Bohu oddaná služebnice Kristova Ludmila sedmého dne v sobotu, 15. září o první vigílii noční.*

No a jak to bylo dál? Ludmilu pochovali na Tetíně a okolo jejího hrobu se brzy začaly dít divy a znamení. Nenávist Drahomíry se časem stočila na Tunnu a Gommona. Tunna uprchl ze země a Gommon byl při útěku popraven. Na Tetíně nechala Drahomíra vystavět kostel sv. Michala – to aby se divy připisovaly světcům, jejichž ostatky byly vloženy do oltáře, a ne Ludmile. Drahomíra byla za vlády Václavovy také nějaký čas ve vyhnanství. Pak byla přijata a nakonec podle Kristianovy legendy tělo svého syna Václava do hrobu ukládala. Kde, kdy a jak sama zemřela, nevíme.

(Portréty knížat Bořivoje, Spytihněva a Vratislava, které jsou za sebou v tomto pořadí v textu, naleznete v rotundě sv. Kateřiny ve Znojmě.)

Dle Kristianovy legendy připravil P. Jindřich

Vzpomínka na dívčí pěší pout' do Kostelního Vydří

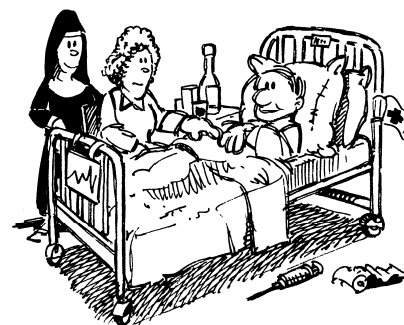
Jely jsme první den autobusem do Prahy a tam jsme přestoupily na vlak, jela jsem já, Natka, Laura, Kačka, Maruška. Dojely jsme do Štítar a tam na nás čekali s večerí. Pak jsme se ráno vzbudily, bylo to fakt brzo, protože jsme byly i na mši svaté a pak jsme vyšly. Paní, která to vedla, byla moc milá a čekaly na nás, když jsme už nemohly. Došly jsme až do Kostelního Vydří, bylo to přes 40 km. Moc se mi to líbilo, mám z toho zážitky jako vždy. Například jsme se ztratily s Maruškou a s Laurou v půlce a nevěděly jsme, kam dál. Tak jsme šly a tam na nás čekala Natka. Další zážitek je ten, že nás bolely nohy a měly jsme z toho srandu. Pak jsme poznaly nové paní. Když jsme šly, tak jsme narazily na krásný most, kde

jsme se vyfotily. Také jsme krásně zpívaly a také jsme se samozřejmě modlily. Když nám zbýval kousek a šly jsme úplně vzadu, tak nás autem dojel otec Marek s Liduškou a dalšíma lidma, a Liduška s námi už ten kousek cesty došla. Donesla nám čokoládu a pití. Pak jsme tedy došly do Kostelního Vydří, bylo to tam krásné, pak byla mše svatá a pak bylo pohoštění, které nám chutnalo.

Amálie Matějková

Můj zápas s covidem

Člověk se už ani nechce bavit o této zákeřné nemoci, trvá to hlavně moc dlouho. Já si vůbec nepřipouštěla, že by v rodině tomu někdo podlehl. No a začátkem března začaly teploty. Byla jsem na vyšetření v nemocnici a tam mi zjistili dokonce zápal plic, chtěli si mě tam ponechat, ale já jsem chtěla domů. Horečka se stupňovala, brala jsem antibiotika, vitamíny, byla jsem vyčerpaná, oslabená asi jako každý, kdo měl tento těžší průběh. Večer jsem se bála chodit spát, že se nevzbudím. Po deseti dnech se to začalo konečně proměňovat k lepšímu. Dělal mi dobře hruškový kompot, červená řepa a aloe gel na ten můj rozedřený jazyk. Celkem tři týdny, než jsem se v klidu vyspala. Volali mi z Vranova moji blízcí, taky farníci z Teplíc a z Novosedlic, že se za mne modlí. Nesmím zapomenout taky na manžela, který musel zůstat v karanténě a tak mi vařil čaj, taky oběd, prostě se o mne staral a moc se nevyspal. Jsem moc vděčná Bohu za všechny modlitby ode všech, že mi dal sílu to překonat.

Dnes více cítím s těmi, kterým ještě tato nemoc probíhá, a modlím se za ně. Taky za všechny, co jsou i jinak nemocní a trpí. Myslím, že ty modlitby jsou opravdu moc důležité, hlavně vytrvat. Každý den alespoň vzpomínku za uzdravení. Vždyť každý se těšíme na sluníčko, teplo a na všechny, se kterými je nám dobře. Přeji vám všem hodně Boží lásky, ať nám dobrý Bůh žehná.

Gita Cecílie

Rozhovor s novou katechetkou Luckou Soškovou

1. Luci, můžeš se nám krátce představit: odkud si, kolik máš sourozenců, co Tě baví atp.
Pocházím z Havlíčkova Brodu a před příchodem do Jeníkova jsem žila a pracovala 4 roky v Brně. Mám 2 bratry, jsem prostřední.

Nejvíce mě baví čtení dobrých knih, procházky, ne moc náročný sport.

2. Proč si se rozhodla jít do Jeníkova?

Mám touhu být ve společenství, společně se modlit a být nablízku potřebným lidem. Před 2 roky jsem navštívila Jeníkov a zde prosila Pannu Marii Jeníkovskou, abych našla své místo.

3. Mohla by ses sdělit s nějakým zážitkem s Bohem?

Při začátku mého obrácení v dospělosti (i když jsem pokřtěná jako malá), po mši svaté kněz v ohláškách vybízel k jedné takové službě.

Vnímala jsem, že mám na tuto nabídku reagovat, ale neměla jsme k tomu odvalu. Po mši svaté jsme se šla ještě projít a stále si říkala důvody, proč se této výzvě vyhnout, ale nakonec se mi podařilo zaklepat na faru. Tento zážitek byl silný, protože jsem vnímala výzvu "přímo" a konkrétně. Přesto jsem měla svobodu odmítnout.

Ohlédnutí za Nocí kostelů v Jeníkově

Noc kostelů v Jeníkově začala koncertem mateřské školy pod vedením paní ředitelky Jany Baumgartlové. Děti ze školky byly poté prvními účastníky hry Svatý Josef. Děti měly za úkol vystříhnout, poskládat a slepit papírový domek, tak jako svatý Josef stavěl dům Panně Marii a Ježíškovi. Dále si měly vyzkoušet překážkovou dráhu nebo obejít celý kostel s nohou přivázanou k noze kamaráda. V kapli svaté Anny probíhala tichá adorace, která nabízela příležitost k modlitbě. Návštěvníci kostela mohli vyslechnout prohlídku ve verších, zapálit svíčku za zemřelé nebo si odnést zajímavou literaturu. Pan kostelník zatím provázel odvážné účastníky na věži kostela. Postupující večer nabídl zpěv chválových písní s doprovodem tří kytar, růženec za ukončení pandemie a vrcholem programu byla mše svatá s požehnáním celé obci. Noc kostelů v Jeníkově navštívilo přibližně 70 účastníků.

Pán Bůh zaplat' všem dárcům a pomocníkům.

Ludmila Rozsypalová

Ohlédnutí za Nocí kostelů v Lahošti

V Lahošti měly u dětí úspěch pohybové hry - překážková dráha: mezi dřevěnými polínky děti nesly 2 kelímky s vodou. Tímto byly v roli svatého Josefa, který se při útěku z Egypta staral o Ježíška a Pannu Marii. Úkolem dětí bylo vodu nerozlít. Také mohly absolvovat překážkovou dráhu po dvou, se svázanými nohama. Děti si také vyzkoušely rozposybování zvonu. Dospělí zapálili svíčku za zemřelé. Někteří se ptali na význam křtu. Noc kostelů se podle mého názoru povedla a otevřené kapličky v Lahošti si všimli i lidé, kteří jít dovnitř nechtěli. Třeba přijdou příště. V Lahošti navštívilo Noc kostelů 18 lidí, z toho 10 dětí.

Lucka Sošková

Svědectví – Boží bezpodmínečná láska mi pomohla k sebepřijetí

V minulém Zpravodaji jsem se s Vámi podělila o to, co vedlo k tomu, že jsem začala hledat Boha. Ráda bych vám teď vyprávěla o tom, jak toto hledání a nacházení Boha pozitivně ovlivnilo můj život.

Žila jsem sama s dětmi a psy. I přesto, že jsem byla šťastná, že jsem překonala těžké životní chvíle, že jsem se dokázala vymanit ze zla a mohla žít život, tak jak jsem si přála, něco mě přece jen tížilo. Kritika, kterou jsem zažívala v dosavadním životě se mi tak hluboce vryla do hlavy, že vše, co mě dělalo šťastnou, jsem vnímala, že je špatně. Neustále jsem si opakovala: „Jsem špatný člověk, když jsem svůj život zasvětila pomoci psům a životu s nimi. Jsem špatná, že kvůli násilí, které jsem už nechtěla prožívat, jsem rozbila rodinu a ‚vzala‘ dětem otce. Jsem špatná, že chci práci, která mou rodinu uživí, aniž bych byla závislá na jakémkoli muži.“ A takto bych mohla pokračovat. V každé

složce mého života bylo všechno špatné, sobecké, hloupé. Tedy tak jsem to aspoň slyšela od svého okolí – od partnerů, matky, některých přátel a známých... Jen jedna jediná kamarádka, která mi byla vždy velkou oporou, mě přijímala právě takovou, jaká jsem. Nekritizovala na mě nic. Když jsem se opravdu chovala hloupě, citlivě mě na to upozornila. Ale v tom, co mě dělalo šťastnou, mě podporovala. A právě mé nepřijetí sebe sama a silná sebekritika mě neustále nutila hledat odpovědi na to, jak správně mám žít. S kamarádkou jsme volné chvíle trávily spolu. Někdy jsme si povídaly jen tak, ale často jsme spíše řešily právě naše životy a cestu ke štěstí. Má kamarádka ve věřící rodině vyrůstala, víru znala a věděla, jaká je Boží láska. A možná právě díky tomu jsem chtěla s ní sdílet svou cestu k pochopení a poznání. Pochopení a poznání jsem chtěla hlavně sama k sobě. Měla jsem mnoho otázek, na které nebyly odpovědi. Hodně věcí jsem nechápala. Kamarádce jsem se s tímto dost svěřovala a ona se mi zase svěřovala se svým sebepoznáváním a se svojí cestou. Často se stalo, že díky poznání jedné, jsme pochopily a dostaly odpověď na vlastní otázku a mohly se zase na cestě posunout. Hlavně mi kamarádka hodně vyprávěla o Bohu. Vysvětlovala mi jaký Bůh je a jaká je jeho láska. Až jednou mi řekla dost osudovou informaci, která veškeré mé vnímání změnila a tím změnila i můj život.

„Bůh nás všechny miluje takové, jací jsme, a bolí ho, když vidí, že se necháme zraňovat a ubližovat si, ať už někým jiným, nebo sami sebou“.

Představila jsem si sebe, jak by mi bylo, kdybych se musela dívat na své dcery, které si právě nechají ubližovat. Jak by mě to zraňovalo a trápilo. Kolik bolesti bych cítila. Celá ta představa byla tak intenzivní, že jsem už více nechtěla ubližovat Bohu, který mě miluje, takovou jaká jsem. A abych si neubližovala, musím hlavně přijmout sebe samotnou takovou, jaká jsem a začít se mít konečně opravdu ráda. Svě přijetí jsem začala tím, že jsem si opakovala, že je v pořádku jaká jsem, to jak moc miluji psy, jak jsem vždy toužila o nich vědět víc a víc a obklopovala jsem se jimi v životě. To vše je naprosto normální a v pořádku i přesto, že jsem právě za tuto vlastnost byla některými lidmi odsuzována. Je v pořádku, že chci žít normální slušný život, to jak chci vychovávat děti, aby měly vztah ke zvířatům a přírodě. Je v pořádku, že miluji jízdu na koni a přála bych si jednou si koně pořídit. Je v pořádku, že jsem se rozhodla, že nechci žít ve špatném vztahu plném agrese a nechci, aby si mé dcery myslely, že takové chování mužů je normální. Taková jsem přece byla stvořena. Taková jsem právě tím, kým mám být. Díky tomuto postupnému poznávání se a přijímání jsem pocítovala, že víc a víc věřím v Boha a také, že můj vztah k němu je bližší a bližší. Právě proto jsem se začala cíleně modlit k Bohu. Pravidelně jsem mu děkovala za vše krásné, co se v mém životě stalo. Děkovat za všechno bohatství, které mám – děti, psi, bydlení. Mé modlitby a prosby k Bohu byly a stále jsou hlavně takové, aby mi pomohl jít po správné cestě životem a chránil mě, abych z ní nesešla. O svém přijímání Boha, modlení se a dalších zážitcích jsem se svěřovala kamarádce. Naučila mě, že vše, co sama nemůžu ovlivnit a vyřešit, můžu Bohu předat. Pokaždé, když mě něco trápí, nebo mě ovládnou špatné pocity, jako vztek, tak to odevzdávám Bohu, aby mi pomohl nepokračovat dál v těchto negativních pocitech a mohla se dál soustředit na to pozitivní. A ono to opravdu funguje. Tolik se mi v životě ulevilo, mnohem líp se mi

žije. Pochopila jsem, že člověk si zaslouží vše, co je pro něj správné, co nebude ubližovat druhým a co nás naplňuje. Pokud je člověk pokorný a trpělivý, může se mu splnit vlastně vše. Teda aspoň mě se to plnit začalo. Ale taky člověk musí pochopit, co je v životě důležité. Pochopila jsem, že největší bohatství je právě v mé rodině, to že máme kde bydlet, že si můžeme vybrat, co na jídlo si koupíme a uvaříme, že můžeme mít naše milované psy. Pochopila jsem, že když se budu mít ráda a nebudu sebe sama soudit, bude se mi lépe žít. My sami si totiž ovlivňujeme vlastní hodnotu před druhými lidmi. To jak sami se vnímáme, určuje i to, jak nás vnímají druzí a co si k nám dovolí. Díky přijetí Boha jsem dokázala přijmout i sebe. Snad to bude i pro ostatní inspirací. G.

Vy se ptáte – my odpovídáme: Proč já? – Otázka po smyslu utrpení

Celá otázka byla položena takto: „*Ve škole (online) jsme řešili otázku utrpení a smrti. Bavili jsme se o tom, jak člověku odpovědět (a třeba ho i utišit), když trpí a obviňuje z toho Boha, nebo se nás ptá, proč ho Bůh nechává takhle trpět. Jak odpovědět člověku, který prožívá utrpení, a klade si otázky jako 'Proč zrovna já? Proč Bůh dopouští tolik utrpení ve světě? Proč mi Bůh nepomůže? Pokud je Bůh dobrý a milující ke všem lidem, proč někomu dopřeje krásný a spokojený život, a jinému život v bídě a chudobě nebo nemoci?...'* A jak na otázky po utrpení odpovídat člověku, který není věřící?“ Úmyslně otázku přepisuji celou, protože je velice pěkně položena – vystihuje mnoho odstínů lidských pocitů, které člověka zaplavují uprostřed prožívaného utrpení.

V Bibli se na otázku utrpení dobrého člověka snaží odpovědět kniha Job. Začíná tím, jak za trpícím Jobem přichází jeho přátelé. Když vidí jeho utrpení, celý týden jen mlčky sedí vedle něj a nic neříkají. To je to první, co bychom si my „netrpící“ (nebo alespoň „netrpící tolik“, protože každý člověk na zemi alespoň trochu každou chvíli něčím trpí) měli tváří tvář utrpení druhého uvědomit: že o utrpení nejde moudře akademicky mluvit od katedry bez toho, aby se člověk utrpení sám také nějak existenciálně dotkl. Je dobře mít před trpícím člověkem velkou pokoru a úctu, nesnažit se být nejchytřejší na světě,

ale pokorně a tiše stát před tajemstvím a naslouchat.

Nyní už ale k otázkám. Rád bych uvedl několik možných odpovědních směrů, které mohou inspirovat ty, kteří druhé v utrpení doprovází. Jsou to pravdy naší křesťanské víry, objektivní skutečnosti, které ale nemusí být vždy jednoduše trpícím přijaty.

1. **Bůh je živý a chce, aby i člověk žil.** Dělá vše pro život člověka. Stvořením jej povolal k životu: „*Bůh totiž stvořil člověka k neporušitelnosti a učinil ho obrazem vlastní nepaměti.*“ (Kniha Moudrosti 2,23)

2. **Všechno utrpení vstoupilo do světa jako důsledek odvrácení se člověka od Boha – svého Stvořitele.** Člověk – Adam, d'áblem svedený, svým odvrácením se od Stvořitele, zdroje života, uvrhl sebe i celé stvoření do prokletí. Bůh říká Adamovi: „*Kvůli tobě nechť je země prokleta*“ (1. Mojžíšova 3,17). Kniha Moudrosti dodává „*Ďáblou závistí však vešla do světa smrt, a kdo patří*

k němu, zakusí ji.“ (Mdr 2,24) a připomíná, že „*Bůh smrt neučinil, ani se netěší ze zahynutí živých; stvořil totiž všechno, aby to bylo, čemu dal na světě vzniknout, určil k spáse, není v tom smrtící jed.*“ (Mdr 1,13-14)

3. **Země se tak sice změnila v „slzavé údolí“**... Je dobře to vědět a počítat s tím, že svět, ve kterém žijeme, není ráj, že nejrůznější podoby utrpení se ve světě vyskytují, utrpení se dříve nebo později nějak dotkne každého člověka, i těch zdánlivě šťastnějších.

4. **...ale to neznamená, že by nás Bůh opustil.** Bůh je každému člověku vždy nablízku svou láskou a útěchou. Velice pokojně o tom píše svatý Pavel v druhém listu Korintánům: „*Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy! On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha. Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha. Máme pevnou naději a jsme si jisti, že jako jste účastni utrpení, tak budete účastni také útěchy.*“ (2. Korintským 1,3-7) Pavel o utrpení ví, prožívá ho, neleká se ho, nepanikaří, ale zažívá blízkost Boží útěchy, která je uschopňuje k tomu, aby touto útěchou těšil i druhé. Bůh vám poslal mne, abych tu byl s vámi.

Nakonec je třeba uvést, že existuje i utrpení, které si lidé sami způsobili svým způsobem života a navíc si to nechtějí přiznat. Takové je třeba nejprve citlivě dovést k této pravdě a pomoci jim, aby utrpení nesli nikoli jako trest Boží, ale jako cestu, která je má dovést k plné lidské zralosti.

Síla víry – jak těžké zkoušky je člověk schopen přestát

Dnes již dospělá maminka vzpomínala během jednoho našeho hovoru na svou prababičku, vyprávěla o ní s velkým obdivem a úctou. Příběh i mne velmi oslovil, proto se o něj s Vámi podělím. Prababička měla 4 děti. Když se narodil první chlapec, pár dní po porodu zemřel na udušení, protože prababička byla v té době na poli - musela zvládat těžké práce, aby uživila rodinu. Její druhý chlapec zemřel ve věku asi 3 let, když se rozběhl za kačenami a utopil se v rybníce. Třetí chlapec asi ve věku 13 let našel granát,

který si vzal domů do dílny a začal jej brousit pilníkem. Granát vybuchl a těžce ho zranil. V tomto stavu se doplazel do postele a přikryl se peřinou, aby nebylo vidět ránu. Když se vrátila maminka, ptala se, co se stalo. Odpověděl jí, že se s ní chtěl ještě rozloučit. Syn zakrátko zemřel. Po těchto tragických událostech to její manžel přestal zvládat, začal pít a prababička s ním měla těžký život. Bůh jí dopřál velký věk, takže všechny přežila a o manžela se v závěru jeho života starala. Když pak onemocněla, musela na operaci do nemocnice, kde těžko

přijímala tuto situaci, protože nikdy v nemocnici nebyla. Museli ji tedy přivazovat, aby neutekla. V závěru života, protože potřebovala stálou péči, byla v domově důchodců. Když se jí pravnučka ptala, jak to mohla všechno vydržet, kde brala sílu, tak jí odpověděla. „**HOLČÍČKO, VÍRA MNE DRŽELA**“.

Člověk víry též prožívá těžké situace, na které nemá odpověď proč, ale nese je s důvěrou v Boha a On mu dává sílu.

Připravil P. Pavel Sobotka

Střípky křesťanské spirituality: Bůh promlouvá

O Panně Marii říká Alžběta: „Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ (Lk 1,45) Bůh promlouvá. Promluvil k Marii skrze zjevení anděla, k Josefovi promluvil skrze sny. Oni, když poznali, že k nim mluví Bůh, vzali to vážně a Boží hlas poslechli a pak podle toho konali. Právě ta poslušnost vůči Pánu se pro nás může stát vzorem a inspirací. Ke každému z nás totiž Pán nějakým způsobem promlouvá. Nemusí to být jak u sv. Josefa nebo u Panny Marie. Víra nás učí interpretovat jako Boží výzvy obyčejně neobyčejné události všedního dne. Je na nás, abychom rozpoznávali, jak k nám Bůh mluví. Ke správné interpretaci nám pomáhá také znalost Písma svatého, o kterém věříme, že je autentickým Božím slovem.

Už mnohokrát jsem potkal lidi, kteří zachytili Boží hlas. Říkali např.: „Z té autonehody jsem vyvázl bez zranění a stačilo málo a už jsem vůbec nemusel žít. Je mi to jasné, že to byla moje zkušenost s Bohem.“ Další podobné Boží doteky rozpoznává třeba skrze nějakou „náhodu“ nebo i jinak. Když pak potkám takového člověka třeba za

14 dní, tak mu říkám: „Ty máš přece tu silnou zkušenost s Bohem!“ Ale on už po čase tuto zkušenost nevidí tak výrazně, jako když se to stalo. A po měsíci už pochybuje, zda se to vůbec takto stalo, a zda si to třeba nevsugeroval. Proto radím těm, kdo si uvědomí blízkost Božího vstupu do svého života, aby si to hned zapsali do všech detailů. To proto, aby až po čase přijdou pochybnosti, měli svůj autentický zápis, který pak připomene, že to opravdu takto prožili.

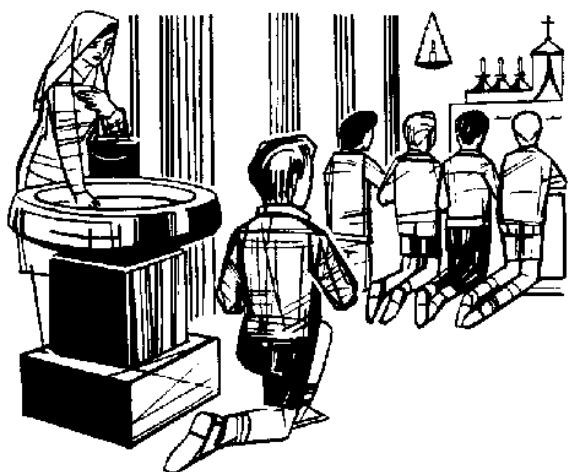
O. Marek D.

Hesla inspirovaná svatým Josefem:

Život obyčejný, zbožný pro každého z nás je možný.

Obyčejnost špatně není, v Bohu dojde docenění.

Bohoslužby během týdne se soluňáky

Středa 28. 7. v 17,00 Jeníkov – poutní mše svatá v kapli svaté Anny

Čtvrtek 29. 7. v 17,00 Hudcov – mše svatá na místě zbořené kaple sv. Antonína

Pátek 30. 7. v 17,00 Zabuřany – mše svatá a průvod Božího těla

Sobota 31. 7. ve 12,00 Mariánská pobožnost ve Šterbině

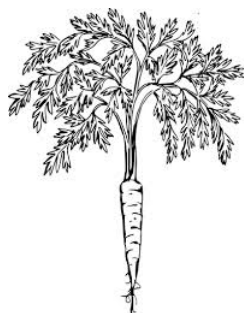
Sobota 31. 7. v 17,00 mše svatá u kapličky Staré Verneřice

Neděle 1. 8. v 10,00 mše svatá v Jeníkově ve farním kostele

Vtipy – Vtipy – Vtipy – a zase vtipy

„Úplně mi stačí pět hodin spánku denně ... A osm v noci.“

„Nemám rád, když si někdo hraje na inteligenta, mluví o Mozartovi a Beethovenovi a přitom neviděl ani jeden z jejich obrazů!“

Baví se spolu dva zahrádkáři a jeden druhému říká: „Víš, že když budeš hezky mluvit k rostlinám, tak ti porostou?“ – „Opravdu?“ říká ten druhý, „tak já jdu na zahradu pořádně urazit plevel!“

Vrátí se manžel domů a táže se: „Co bude dnes k obědu?“ „Nic“, odpoví manželka. „Ale to bylo i včera“ – „No právě. Vařila jsem na dva dny.“

Pesimista: „Horší už to být nemůže!“ - Optimista: „Ale kdepak, to víš, že může!“

V jednom londýnském hotýlku se ubytovává turistka a hned podrážděně projevuje značnou nevoli: „Je to tady moc malé. Za ty peníze chci rozhodně větší pokoj.“ „Račte prominout, madam,“ uklidňuje ji portýr, „zatím jsme ve výtahu.“

Číšník se ptá hosta: „Máte prázdnou sklenici, mohu vám donést další?“ - „A co budu jako dělat se dvěma prázdnými sklenicemi?“

„Mami, jestli přijde den, kdy bude můj život závislý na přístrojích, nech mě jít, odpoj mě.“ „Zlato, jsi si jistá?“ „Co to děláš? Mami? Mami ne! WiFi neee!“

Dvě prodavačky se baví za regály, v tom příběhne třetí a povídá: „Holky, v obchodě jsou zákazníci.“ „Tak potichu, oni zase odejdou.“

**Když jsi přišel na svět, plakal jsi a všichni se radovali.
Žij tak, aby všichni plakali, až je budeš opouštět.**

Prázdninový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společensví FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v červnu 2021 v nákladu 1100 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako dušičkové a vyjde, dá-li Bůh, v říjnu 2021. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabrušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na akce farnosti je 184058097/0300